

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **E. Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2013, č. j. MPSV-UM/5830/13/9S-JMK, o návrhu žalobce na přikázání věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41 A 78/2013 Městskému soudu v Praze z důvodů vhodnosti,

t a k t o:

Věc se z důvodu vhodnosti **p ř i k a z u j e** Městskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou ze dne 9. 7. 2013 podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2013, č. j. MPSV-UM/5830/13/9S-JMK, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – pobočky v Brně ze dne 29. 3. 2013, č. j. 223457/12/HO, kterým bylo rozhodnuto o odejmutí dávky státní sociální podpory rodičovský příspěvek z důvodu, že nárok na dávku zanikl ke dni 31. 7. 2012.

Městský soud v Praze (dále „městský soud“) rozhodl usnesením ze dne 26. 7. 2013, č. j. 1 Ad 35/2013 – 20, o postoupení věci Krajskému soudu v Brně. Toto rozhodnutí zdůvodnil Městský soud v Praze tím, že žalobce má bydliště v obvodu Krajského soudu v Brně a proto není Městský soud v Praze k projednání žaloby místně příslušný.

Žalobce byl poučen, že proti takovému usnesení se lze bránit kasační stížností, nicméně reagoval návrhem na změnu usnesení městského soudu a výslovně uvedl, že toto podání kasační stížností není. Svůj návrh odůvodnil tím, že se dlouhodobě fakticky zdržuje v Praze. Stěžovatel v příloze tohoto podání zároveň namítal nepřislušnost Krajského soudu v Brně a navrhl, aby Krajský soud v Brně předložil věc k rozhodnutí o příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu. Alternativně (pro případ, že Krajský soud v Brně tento postup nezvolí) žalobce navrhl přikázání věci Městskému soudu v Praze z důvodu vhodnosti ve smyslu § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) zvolil procesní variantu předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o žalobcově návrhu na delegaci vhodnou (§ 9 odst. 2 s. ř. s.).

Žalobce na výzvu Nejvyššího správního soudu doplnil důvody pro návrh na delegaci vhodnou podáním ze dne 20. 11. 2013. V tomto podání nejprve uvedl, že se domnívá, že Městský

soud v Praze rozhodl o postoupení věci krajskému soudu v Brně chybně, proto měl na základě žalobcových dřívějších podání v rámci autoremedury rozhodnout, že věc se nepostupuje Krajskému soudu v Brně. Žalobce má rovněž za to, že nyní by měl Nejvyšší správní soud vrátit věc Krajskému soudu v Brně, aby ten nejprve návrh žalobce předložil věci Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o místní příslušnosti městského soudu podle § 7 odst. 5 s. ř. s.

Dále žalobce uvedl, že pro případ, že Nejvyšší správní soud neshledá důvody pro takový postup, doplňuje svůj návrh na delegaci vhodnou podle § 9 odst. 2 s. ř. s. Žalobce uvedl, že jeho evidované trvalé bydliště je V. X, J. je adresou sídla ohlašovny Obecního úřadu ve V. Tuto skutečnost doložil rozhodnutím Obecního úřadu ve V. ze dne 3. 2. 2011, č. j. 8/2011. Dále žalobce doložil potvrzení o době vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání ze dne 11. 9. 2013, č. j. MPSV-UP/8504303/13/AIS-ZAM vydané Úřadem práce ČR – krajskou pobočkou pro hlavní město Prahu a adresované žalobci na adresu P. M. X, P. – B. s tím, že v identifikačních údajích žalobce je uvedeno bydliště V. X, J. Žalobce zdůraznil, že v obvodu městského soudu je rovněž sídlo žalovaného, takže v důsledku příkázání věci nemůžou být dotčena práva žalovaného.

Žalovaný svého práva vyjádřit se k návrhu žalobce na delegaci vhodnou nevyužil.

Podle ust. § 7 odst. 3 s. ř. s. „*Ve věcech důchodového pojištění, úrazového pojištění a dávek podle zvláštních předpisů vyplácených spolu s důchody a ve věcech zaměstnanosti, ochrany zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele, dávek státní sociální podpory, dávek pro osoby se zdravotním postižením, průkazu osoby se zdravotním postižením, příspěvku na péči a dávek pomoci v hmotné nouzi je k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště nebo sídlo, popřípadě v jehož obvodu se zdržuje.*“

Nejvyšší správní soud předesílá, že k postoupení věci městským soudem krajskému soudu došlo zejména z toho důvodu, že žalobce v žalobě podané k Městskému soudu v Praze výslovně neuvedl, že se v současné zdržuje v Praze. Žalobce dále nebrojil proti tomuto usnesení o postoupení opravným prostředkem (kasační stížností). Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud nebyl oprávněn, jak se mylně domnívá žalobce, sám rozhodnutí o postoupení věci krajskému soudu změnit. Krajský soud poté nedospěl k závěru, že jsou dány podmínky pro předložení věci k rozhodnutí o příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu podle (§ 7 odst. 5 s. ř. s.), načež dále postupoval podle žalobcovy návrhu a předložil Nejvyššímu správnímu soudu věc k rozhodnutí o delegaci vhodné (§ 9 odst. 2 s. ř. s.) Nejvyšší správní soud neshledává důvodným žalobcův požadavek, aby byla věc nejprve vrácena krajskému soudu, který by měl věc předložit Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o příslušnosti. Je třeba poznamenat, že o předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o příslušnosti podle § 7 odst. 5 s. ř. s. se nevydává rozhodnutí, krajský soud pouze případně vyjádří svůj nesouhlas s postoupením věci jiným soudem a věc předloží Nejvyššímu správnímu soudu.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval žalobcovým návrhem na delegaci vhodnou. Podle ust. § 9 odst. 2 s. ř. s. „*Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.*“

V projednávané věci Nejvyšší správní soud přihlédl k tomu, že žalobce prokázal, že se zdržuje v Praze na adrese P. M. X, P. – B., a také k tomu, že ve věci zatím krajský soud neučinil žádné procesní úkony kromě předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o návrhu na delegaci vhodnou. Dále Nejvyšší správní soud vyšel ze své předchozí judikatury (viz například usnesení ze dne 18. 9. 2003, č. j. Nad 87/2003 – 29), ve které dospěl k závěru, že změní-li žalobce po podání žaloby místo svého pobytu tak, že nové místo pobytu patří do obvodu jiného než k řízení původně místně příslušného krajského soudu, je z důvodu

pokračování

hospodárnosti vhodné, aby Nejvyšší správní soud věc přikázal krajskému soudu podle místa nového pobytu v souladu s § 9 odst. 2 s. ř. s.

V nyní projednávané věci je zřejmé, že v důsledku počáteční absence údaje o skutečném pobytu žalobce došlo k postoupení věci Krajskému soudu V Brně jen podle formálního vymezení žalobcova bydliště. Pokud tedy je v souladu se zásadou hospodárnosti řízení (jak vyplývá z citované judikatury) přikázání věci jinému krajskému soudu v případě, kdy žalobce změnil v průběhu řízení místo pobytu, tím více je podle názoru Nejvyššího správního soudu v souladu s požadavkem hospodárnosti řízení, aby byla žalobcova věc projednána Městským soudem v Praze, v jehož obvodu působnosti se žalobce zdržoval již v okamžiku zahájení řízení. Význam má také skutečnost, že Krajským soudem v Brně nebyl zatím učiněn ve věci žádný úkon kromě předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o delegaci vhodné.

Za této situace Nejvyšší správní soud, podle ustanovení § 9 odst. 2 s. ř. s. věc přikázal Městskému soudu v Praze z důvodu vhodnosti, vyplývající v nyní posuzované věci z principu hospodárnosti řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředku přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu